

En prästgård med kyrka på Kronstadt

Från prästgårdens gavel syns S:t Elisabets kyrka bakom grenverket. Hemkommen efter min andra resa detta år till vännerna på Kronstadt, inne i Finska viken c:a 20 sjömil hitom Sankt Petersburg kan jag konstatera att jag för första gången kunde se kyrkan inifrån den gamla prästgården. Prästgården byggdes sannolikt samma tid som kyrkan runt mitten av 1800-talet. På Kronstadt har de flesta konfessioner funnits representerade sedan stadens grundläggning 1703, efterhand med bl.a. två evangelisk-lutherska kyrkor (tyskarnas och letters – S:t Elisabet samt finnars, svenskars och esters – S:t Nicolai, nu riven). I denna mening är ön lite unik i Norden. Få

miljöer har haft flera parallella församlingssammanhang från början. De senaste decennierna har S:t Elisabets prästgård fungerat som kontor för Kronstadts vattenverk. Efter tidigare beslut av Putin ska nu också kyrkliga fastigheter som beslagtogs under Sovjet-eran lämnas tillbaka, men processen är dryg. För våra vänner handlar det om hur denna fastighet ska bli till välsignelse.

Diakon Pavel har nyss flyttat in med Ludmila och Timoteus, pappa och mamma och elvaårig pojke, d.v.s. familjen Tsvetkov. Huset har sexton rum, som en av våra gamla bättre större prästgårdar på 453 kvadratmeter. De behöver inte alla rummen. Till skillnad från kyrksalen

på kyrkans orgelläktare där c:a trettital personer kan samlas, den som jag berättat om i tidigare artiklar (dit alla besökare behöver visa identitetshandling eftersom den gamla kyrkan ännu är en del av stadens vattenverk), finns här en direkt ingång från gatan (sånär som på att någon måste låsa upp dörren var gång). Den ingången öppnar till en sal i prästgården som har det dubbla antalet platser. Utmaningen ligger i att det, förutom denna diakonfamilj, en längre tid handlat om två avgjorda vänner. Med dessa rader vill jag referera några funderingar som väcktes då jag och Ludmila drack förmiddagskaffe och Timoteus åt sin frukost. Som fond i samtalet såg jag ganska många vänner som varit med och visat intresse. De flesta har nu av olika anledningar flyttat. Föregående förmiddag hade vi alla tre varit på Kronstadts hospice med den andre diakonen som hjälper till på ön, Aleksej, och fått förstå hur mycket man uppskattar hans insatser. Vi hade redan ätit vår frukost då Pavel skulle till arbetet kl. 7.30.

Vad går att se av människor (1), miljöer (2), hur Jesus tar plats på Kronstadts gator idag (3)? Hur ser söndags- och vardagsgudstjänst ut (4) och hur kommentera frågan varför vi är här (5)?

Redan första kvällen hade det blivit tydligt att det skiftar hur många av de gamla vännerna (1) vi nu kan och vill minnas. Det är kanske inte självklart att anknyta till fler än

de nu kvarvarande två? Varje rum (inneboende) eller lägenhet där Kristus välkomnas och prästen kan fira mässan, och kanske välsigna hemmet, har avgörande betydelse för att levandegöra Jesu närvaro bland oss.

På frågan om vilka miljöer som idag kan ses som relevanta att anknyta till (2) så var en självklar punkt pojakens skolklass. Men med tanke på hans myckna magont, kanske ändå inte självklart. Ludmila arbetar själv på förskola där hon vid anställningen fått förstå att hon inte hade tillåtelse att ta upp religiösa spörsmål med barnen. Jag kunde bara bekräfta att detsamma gäller hos oss. I bästa fall kan vi utveckla hospicearbetet så att hon eller Pavel kan sitta med patienterna en dag i månaden.

Familjen hade sparat ett infoblad om biblioteket – där finns måhända fler miljöer. Närmaste gemensamma miljön är nog ändå församlingen på sydsidan om viken, Tyris' (ry. Tiurjo) församling, där Pavel regelbundet hjälper till. Kyrkoherden Alexander Chlynof i Tyris (fi. Tyrö) är ett gott stöd. Ludmila berättar att på andra ställen som de varit på har de flesta valt att följa bibelstudier via internet.

Vi samtalade om vad det gör för skillnad för människor idag att se Jesus på Kronstadts gator (3). Jag tror det är som skillnaden mellan himmel och helvete.

Vidare funderade vi på hursöndagsgudstjänsten ser ut till vardags (4).

Jag hade vid en kvällsmässa föregående kväll inne i S:t Maria kyrka inne i Sankt Petersburg hört prästen lägga ut delar av Romarbrevets femtonde kapitel och påminna om att vi tjänar Gud och människor alla dagar. I samtalet kunde vi se (ungdoms-) lägrens möjligheter att hålla ihop bön och vardag. Jag trodde att det var därför som jag fått denna tillsynes omöjliga uppgift av biskopen. Han visste att här mötte ett tiotal ungdomar tro och omsorg, inte minst på den första församlingsgruppens läger.

Hur skulle Ludmila motivera församlingslivet här (5)? Handlar det om *en verksamhet på Kronstadt; ett arbete för* eller *i* staden? Vad ska vi svara på frågan varför vi är här? Ludmila stryker under församlingen/kyrkan som räddningens ark i alla tiders hav d.v.s. att människor ska räddas för evigt liv. Jag kan tänka att också bönen på plats för stadens frälsning är ett starkt skäl för den tjänst de fullgör mitt i alla vardagsbestyr, att församlingens bön och förbön berör människors och stadens hjärta. Svaret på frågan hur huset kan brukas för detta syfte kvarstår. En väldigt konkret fråga är hur man ska finansiera värme-, el- och vattenkostnaderna kommande vinter. Frågan skulle behandlas på motsvarande höstens kyrkomöte (ELKIR har prel. 15.000 medlemmar i Ryssland).

Välkommen med på sommarens resa till Finska vikens inre 27/7-3/8

-16. Förra resan (2014) satt vi lördag kväll och samtalade om mission i Tyrus. I år kan vi troligtvis göra samma sak i denna prästgård på Kronstadt. Jag besöker gärna er gemenskap och berättar mer om så också utan tal om några resor. Närmast samlar jag in gåvor för att kunna öppna upp den elisabetinska gamla nu icensatta kyrkporten (så kan min ortodoxa vän benämna kyrkan. Han f.ö. blev överväldigad över beskedet att vi nu får ta den gamla prästgården i bruk igen). Insamlingsmålet är 50.000 Skr. Nu har jag 16.000 Skr. Välkommen att medverka i förbönen för arbetet. Det finns många likheter med situationen i vårt land. Mvh Jonas Nilsson 076 063 15 49. www.baltikmost.se

Bön av den gamle ortodoxe kyrkoherden Johannes av Kronstadt som nu finns i Ingermanländska kyrkans nya psalmbok:

Herre, ditt Namn är Kärlek.

Förkasta inte mig som felar.

Ditt Namn är Kraft.

Stärk mig, som tröttnar och faller.

Ditt Namn är Ljus.

Upplys min själ som är förmörkad av livets lidelser.

Ditt Namn är Frid.

Ge din frid åt min rastlösa själ.

Ditt Namn är Nåd.

Upphör inte att benåda mig.

I Jesu Namn. Amen.

(övers. V. Volodin)

Jonas Nilsson